

Arrest

nr. 191 432 van 4 september 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 28 januari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 november 2016 houdende de onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 februari 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juli 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat D. WOUTERS en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 7 november 2016 een beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit is de bestreden beslissing:

“AAC

Geboren te Owerri op (...)1986

Onderdaan van Nigeria

Verblijvende Keizersberg, 10/101 3000 LEUVEN

N.N. xxx

(...)

De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 27.09.2016 bij de burgemeester van Leuven, door AAC geboren te Owerri op (...)1986, onderdaan van Nigeria, verblijvende Keizersberg, 10/101 3000 LEUVEN,

in toepassing van art 9 bis van de wet van 15/12/1980 gewijzigd door de wet van 15.09.2006 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is onontvankelijk.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Overwegende dat betrokkene een aanvraag 9bis buitengewone omstandigheden indiende voor het verkrijgen van een nieuwe verblijfskaart als student bij de stad Leuven dd 06.09.2016.

Dat hij als buitengewone omstandigheid aanhaalt dat er momenteel nog een procedure hangende is om zijn huwelijk alsnog te erkennen

Dat dit feit niet aantoonde dat een nieuw D-visum voor student aanvragen in het land van herkomst een probleem zou zijn; dat zijn aanwezigheid op het Belgisch grondgebied immers niet vereist is.

Overwegende dat betrokkene op 26.04.2016 een negatieve beslissing kreeg met bevel om het grondgebied te verlaten van de dienst Gezinshereniging; dat hij in beroep ging tegen deze beslissing op 03.06.2016 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, maar dat de RVV op 23.09.2016 het verzoekschrift van betrokkene verworpen heeft onder volgende beslissing:

De bijlage 35 moet aldus worden ingetrokken.

Zodoende herleeft het bevel om het grondgebied te verlaten van 26.04.2016 Gelieve aan betrokkene(n) mede te delen dat hij aan dit bevel om het grondgebied te verlaten gevolg dient te geven.

Gelieve betrokkene(n) te schrappen indien dit nog niet gebeurd is.

Bijgevolg is de aanvraag 9bis onontvankelijk en dienst betrokkene dus gevolg te geven aan het eerder gegeven bevel om het grondgebied te verlaten."

2. Over de rechtspleging

2.1. Op 3 juli 2017 ontvangt de Raad bijkomende stukken van de verzoekende partij, genaamd "besluiten na vaststelling en repliek verweerder en de nieuwe beslissingen en stukken."

2.2. Noch de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen betwistingen voorzien in de mogelijkheid om voor de terechtzitting nieuwe stukken neer te leggen indien de Raad als annulatierechter optreedt. Aangezien de verzonden documenten geen reglementair voorziene procedur stukken zijn, daar er geen redenen zijn om deze stukken toch te aanvaarden en gelet op de rechten van de verdediging dienen deze uit de debatten geweerd te worden (RvS 20 december 2001, nr. 102.154; RvS 16 mei 2006, nr. 158.836).

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan:

"SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het desbetreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken. Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert verder dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Dat duidelijk blijkt dat verweester nadrukkelijk op de hoogte is van de lopende procedure voor de beroepsrechter: Hof van Beroep te Brussel (A.R.2016/FA/488), ingeleid op 13 september 2016 en te behandelen op 21 februari 2017 om 11.50 uur. Nu hoger beroep in zaken aangaande de "staat van de persoon" een opschortend effect heeft. Dat de aanvraag voor een nieuw D-visum als student,

mogelijk kan aangevraagd worden in het land van herkomst, doch logischerwijze evenzeer hier ten lande kan aangevraagd worden, en verweerster dus geen reden heeft om anders te eisen of te verwachten. Dat trouwens de toelating tot de Katholieke Universiteit te Leuven al verkregen was en de lessen binnen de maand na aanvraag, d.d. 6 september 2016, zouden aanvatten. Dat verzoeker evenmin gehoord werd, hetgeen eveneens een inbreuk op het hoorrecht uitmaakt”.

3.1.2. Verzoeker betoogt dat het duidelijk is dat de verwerende partij op de hoogte is van “de lopende procedure voor de beroepsrechter” en dat de zaak een “opschortend effect” heeft.

Vooreerst stelt de Raad dat de verwerende partij wel heeft rekening gehouden met “de lopende procedure”. In de bestreden beslissing wordt overwogen: *“Dat hij als buitengewone omstandigheid aanhaalt dat er momenteel nog een procedure hangende is om zijn huwelijk alsnog te erkennen. Dat dit feit niet aantoonst dat een nieuw D-visum voor student aanvragen in het land van herkomst een probleem zou zijn; dat zijn aanwezigheid op het Belgisch grondgebied immers niet vereist is.”*

Verzoeker toont niet aan dat hij persoonlijk aanwezig dient te zijn op de zitting en niet kan worden vertegenwoordigd door zijn raadsman. Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, toont de verzoekende partij evenmin aan waarom de aanvraag tot een visum niet zou kunnen plaatsvinden in het land van herkomst. Het loutere feit dat een beroepsprocedure hangende is om zijn huwelijk te erkennen, maakt uiteraard niet dat er sprake is van buitengewone omstandigheden. Dat de verzoekende partij hier anders over denkt, betekent niet dat de bestreden beslissing tot stand kwam met miskenning van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Aangaande het hoorrecht wijst de Raad erop dat het verzoeker vrij stond om alle elementen die hij nuttig achtte aan de gemachtigde voor te leggen in het kader van zijn verblijfsaanvraag. Nazicht van het administratief dossier leert dat hij dat ook heeft gedaan en dat hij “de lopende procedure voor de beroepsrechter” in zijn verblijfsaanvraag vermeld heeft. Bijgevolg heeft verzoeker hoe dan ook de gelegenheid gehad om ook in het kader van de bestreden beslissing nuttig en op dienstige wijze voor zijn belangen op te komen alvorens de beslissing werd genomen. Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht kan niet worden aangenomen.

Het feit dat het hof van beroep van Brussel op 7 maart 2017 “de geldigheid in de Belgische rechtsorde van de akte van huwelijk” erkent, wijzigt de verblijfsrechtelijke situatie van verzoeker niet. Het staat verzoeker vrij om via de geëigende procedure, zijnde artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, die opschortend werkt, een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een eerste tweede aan:

“SCHENDING VAN HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL

Elke discretionaire bevoegdheid heeft de redelijkheid tot grens. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. Verweerster heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld door de samenloop van de omstandigheden te negeren en alsnog te besluiten tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Het feit dat de hier bestreden beslissing (zie dossier behandeling Raadkamer d.d. 21.01.2017) gevoegd werd bij deze omtrent “Het Bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering” daterend van 16 januari 2017, en de annexen aan die beslissing “Inreisverbod” (réf. TARAP 42751356481485388A), en de annexen EVENEENS DATEREND van 16 januari 2017, laat uitschijnen dat de uiteindelijke beslissing niet gebeurde op het dossier van de aanvraag “Visa aanvraag wegens bijzondere omstandigheden” doch louter op nevendossiers. Inhoudelijk kan en mag Uw raad uiteraard niet in de plaats van het bestuur oordelen, doch wel vast stellen dat de alhier bestreden beslissing géén gevolg is van de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en dispositief. Tevens dient nadrukkelijk vermeld dat de aanvraag gebeurde op 6 september 2016 doch de hier bestreden beslissing pas op 7 november 2016 werd geveld (en pas op 17 januari 2017 ter kennis gelegd). Daardoor werd verzoeker in de waan gesteld dat hij aldus

weldegelijk legaal en rechtmatig in het land verbleef en zijn aanvraag tot visa om te studeren weldegelijk aanvaard was”.

3.2.2. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing enkel zou tot stand zijn gekomen doordat op de dag van de betekening, zijnde 16 januari 2017, een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Hij zou dus in de veronderstelling verkeerd hebben dat hij in afwachting van een beslissing aangaande zijn aanvraag, rechtmatig in het Rijk verbleef.

De bestreden beslissing vormt een antwoord op de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dateert al van 7 november 2016. Dat de verzoeker nog geen kennis had van deze beslissing, betekent niet dat hij legaal in het Rijk verbleef.

Verder dient te worden opgemerkt dat het indienen van een regularisatieaanvraag geen schorsende werking heeft ten aanzien van een bevel om het grondgebied te verlaten. Immers, het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf brengt geen enkel verblijfsrecht met zich mee, en maakt niet dat een vreemdeling dan gemachtigd of toegelaten zou zijn om in het Rijk te verblijven (zie ook: Cass. 19 maart 2001, A.J.T. 2000-01, 926; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 30 november 2004, nr. 137.746). Inderdaad verblijft ook de vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend illegaal in het Rijk - en dit tot dat er in het kader van de aanvraag anders wordt beslist – en kan aan de betrokkene bevel worden gegeven om het grondgebied te verlaten (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). Terwijl het bevel om het grondgebied te verlaten ook niet het voorwerp uitmaakt van huidige procedure, zodat de kritiek met betrekking tot het bevel niet ter zake doet.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan:

“SCHENDING ARTIKEL 6 E.V.R.M.

Op heden loopt de procédure i.v.m. het door de Ambtenaar van de Burgerlijke stand te Leuven, onterecht vermeende "schijnhuwelijk" voor het Hof van Beroep te Brussel (A.R.2016/F A/488) , ingeleid op 13 september 2016. De zaak staat voor behandeling op 21 februari 2017 om 11.50 uur voor een pleitduur van 40 minuten. De persoonlijke verschijning werd verzocht, zoals gebruikelijk in familiezaken. De huidige opsluiting en beslissing om verzoeker uit het land te zetten en tevens voor een période Van drie jaar de toegang tot het grondgebied te ontzeggen, maakt dat de persoonlijke verschijning onmogelijk gemaakt wordt. Zulks is een nadrukkelijke schending van het recht op een eerlijk proces, cfr. Artikel 6 van het E.V.R.M. De rechter inzake dient zich omstandig te vergewissen van de reikwijdte van de zaak en daarbij partijen te kunnen ondervragen. Het belang dat wordt gehecht aan de aanwezigheid van de partijen bestaat erin dat, indien de eiser niet verschijnt, zijn verzoek kan worden afgewezen. De afwezigheid van de gedaagde kan leiden tot een vonnis bij verstek dat geacht wordt op tegenspraak gewezen te zijn, wat hem de mogelijkheid van verzet ontnemt. Ook hier is er een nadrukkelijk moeilijk te herstellen nadeel. Artikel 2 aanvullend protocol van het E.V.R.M. wordt hier geschonden: Niemand mag het recht op onderwijs worden ontzegd.”

3.3.2. Verzoeker betoogt dat er een procedure loopt voor het hof van beroep te Brussel en dat de persoonlijke verschijning vereist is. Hij stelt dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing als gevolg heeft dat de persoonlijke verschijning onmogelijk wordt gemaakt.

De Raad wijst er op dat het hof van beroep van Brussel op 7 maart 2017 “de geldigheid in de Belgische rechtsorde van de akte van huwelijk” heeft erkend. Verzoeker verkeerde in de mogelijkheid om er persoonlijk te verschijnen. Derhalve heeft verzoeker geen belang bij het middel.

Het derde middel kan niet worden aangenomen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend zeventien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC